

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 606/2026
04.06.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Милене Рашић, Гордане Којић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 1. у вези члана 278. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Луке Лабуса, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Бачкој Паланци К 52/25 од 05.09.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 172/26 од 09.03.2026. године, у седници већа одржаној дана 04.06.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Луке Лабуса, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Бачкој Паланци К 52/25 од 05.09.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 172/26 од 09.03.2026. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бачкој Паланци К 52/25 од 05.09.2025. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 1. у вези члана 278. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 2 (две) године.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка, о чијој ће висини бити одлучено посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 172/26 од 09.03.2026. године, одбијена као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Лука Лабус, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и

укине побијане пресуде или да другостепену пресуду преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе и одлучи да трошкови поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Врховни суд је, на основу члана 486. став 1. и 487. став 1. ЗКП одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета заједно са поднетим захтевом за заштиту законитости, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је недозвољен.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1.) и 4.) и тачка 7.) до 10.) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1.) до 3.) и члана 441. став 3. и 4, учињених у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим - другостепеним судом.

У захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног АА, позивајући се на одредбу општег карактера из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, оспорава законитост побијаних пресуда, при чему своје наводе заснива на другачијој оцени изведених доказа и другачијем виђењу одлучних чињеница, од оног које су утврдили нижестепени судови. Тако, анализирајући одбрану окривљеног, исказе испитаних сведока, налаз и мишљење вештака и видео запис предметног догађаја, износи тврдње да окривљени, који је био запослен на радном месту магационера, није прошао сертификовану обуку за управљање виљушкарком, те да је био доведен у заблуду у погледу своје оспособљености за управљање истим, као и да је предметном приликом поступао по налогу других запослених лица, у условима неуређене организације рада, у којој се није се знало ко је коме надређен, које околности су управо и довеле до наступања штетне последице, при чему околности под којима је дошло до повређивања оштећене, нижестепени судови нису правилно утврдили.

Полазећи од таквог тумачења, бранилац даље закључује да окривљени није самоиницијативно предузео радње које су довеле до настанка предметног догађаја, да није могао предвидети наступање последице, нити је био свестан могућности њеног наступања, при чему посебно указује да се окривљени кретао празним ходником, а да се оштећена накнадно појавила у простору кретања виљушкара којим је управљао окривљени, из чега изводи закључак да је оштећена својим поступањем допринела настанку штетног догађаја, оспоравајући и постојање опасности за неодређени број лица, као битног обележја предметног кривичног дела.

По налажењу Врховног суда, изнети наводи, којима бранилац, полазећи од сопствене оцене изведених доказа и другачије интерпретације утврђених чињеница,

оспорава правилност чињеничних закључака нижестепених судова, представљају повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Поред овога, наводима којима бранилац истиче да је изрека пресуде неразумљива, јер из исте не произилази која је то конкретна опасност за живот и тело неодређеног броја лица наступила, бранилац указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Осталим наводима захтева, бранилац оспорава правилност одлуке о кривичној санкцији, наводећи да нижестепени судови приликом одмеравања казне окривљеном, нису ценили околности које су од утицаја на изрицање блаже кривичне санкције. У том смислу истиче младост окривљеног, ранију неосуђиваност, околност да је до предметног догађаја дошло приликом обављања радних задатака, да није имао побуде за извршење кривичног дела, као и да је након догађаја показао коректан однос према оштећеној пружајући јој помоћ, те да је степен кривице окривљеног низак, због чега сматра да казна затвора у трајању од две године, на коју је осуђен, није сразмерна околностима конкретног случаја, посебно имајући у виду да је јавни тужилац предложио блажу казну.

Из ових навода захтева произилази да бранилац поднетим захтевом указује на повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП, имајући у виду да истима суштински указује на погрешну оцену чињеница од којих зависи одлука о кривичној санкцији.

Како битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП и повреде одредби чланова 440. и 441. став 1. ЗКП, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге због којих је окривљеном преко браниоца дозвољено подношење овог ванредног правног лека, Врховни суд је поднети захтев браниоца окривљеног АА, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић